

FAY WELDON

De nieuwe gravin

deel 1

Vertaal door Inge Kok

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Een bezoek aan Stonehenge

Midzomerdag, 22 juni 1905

‘Precies op tijd,’ zei Anthony.

‘Dat mag je hopen,’ zei zijn zuster.

Ze vatten het op als een goed voorteken, al was het niet meer dan ze verdienden. Om tien voor vijf vielen de eerste stralen van de opkomende zon op de monoliet Friar’s Heel: exact zoals hoorde te gebeuren. De beroemde steen straalde als een vuurbaken, terwijl alles eromheen nog wazig en nevelig grijs was. Toen was er ineens schitterend licht, was alles helder en duidelijk te zien, en was de langste dag van het jaar aangebroken.

Daarna was het tijd om de trein terug te nemen naar het bewolkte Londen. Ze waren er de avond tevoren naartoe gereisd, hadden even aan paar uur geslapen in de Rose and Crown in Salisbury, hadden de ruim veertien kilometer naar Stonehenge afgelegd in een huurkoets en elk een shilling entree betaald. Anthony was niet bijzonder bijgelovig, maar hij was nu hoofdredacteur van *The Modern Idler*, een literair tijdschrift, en hij moest de hedendaagse trends

bijhouden. Het was hem opgevallen dat zowel lezers als schrijvers zich steeds meer bezighielden met alles wat occult en semioccult was. De progressieve wereld leek zich bijna evenveel te interesseren voor gouden dageraden, het heilige vuur van de druiden, de bokkensprongen en de dans van de grote god Pan met zijn gespleten hoeven enzovoorts, als voor het meer ongeciviliseerde terrein van de experimentele seks. Indien een man genoodzaakt was de kost te verdienen – en er zat voor Anthony inmiddels niets anders op – moest hij in elk geval meegaan met de tijdgeest en het grondig doen. Een kille dageraad bij Stonehenge en een uitgelaten springende schare in het wit gehulde druiden – mannen en vrouwen, zonder dat viel op te maken wie wat was – die monotone teksten opdreunden, zouden een mooi hoofdartikel vormen en het was geen grote moeite.

Anthony vond het maar niets om ergens alleen naartoe te gaan, zonder publiek, dus had hij gevraagd of zijn zuster hem wilde vergezellen. Toevallig was het Diana's verjaardag – ze was nu achtentwintig, beslist een nogal akelige mijlpaal voor een ongetrouwde vrouw – en verder kende hij niemand die bereid was zo vroeg op

te staan. Het was nog belangrijker dat hij haar een voorstel wilde doen. Dat stelde hij uit tot ze in de trein terug naar Waterloo Station in de restauratiewagen aan een laat ontbijt zaten. Hij had pap met room, gerookte haring en eieren met spek en worstjes; zij had partjes grapefruit en roerei op toast. Zelfs de koffie was lekker.

‘Diana,’ zei hij, ‘ik moet ernstig met je praten.’

‘Daar was ik al bang voor,’ zei ze. Ze was levendig, intelligent en opgewekt, maar eerder een type dat mannen als beste vriendin dan als vrouw kozen – daar was haar broer tenminste bang voor. Ze was doortastend, direct, luidruchtig, had een te geprononceerde kin om mooi te zijn en was volgens hem verstoken van de erotische elementen die mannen in een vrouw zochten. Het was nog erger dat ze geen cent had, net als hij. Hun vader, Eric, lord Ashenwold, was drie maanden geleden overleden en had slechts uiterst karige voorzieningen getroffen voor Anthony en Diana – de adellijke titel, de landgoederen en het geld gingen naar Bevis, zijn oudste zoon en erfgenaam. Toch leek Diana’s ongehuwde staat haar absoluut niet te deren.

‘Het feit moet onder ogen worden gezien,’

zei Anthony nadat hij zijn keel had geschraapt, zoals zijn gewoonte was voor een belangrijke mededeling (zoals: ‘Na lang wikken en wegen hebben we besloten, meneer Kipling’ – of Haggard of Benson of Wells of Hardy of welke andere enorm populaire schrijver het maar was –, ‘dat we uw volgende verhaal zullen publiceren’). ‘Vandaag ben je achtentwintig geworden, Diana, en als oudere vrouw nemen je kansen op een huwelijk af.’

‘Zie het toch niet zo somber in, Roodborstje,’ zei Diana. ‘Er komt vast wel iemand langs. Geen adellijke figuur zoals Bevis graag wil, en evenmin een beroemde schrijver, zoals jij graag wilt, maar iemand die ik graag wil. Bovendien wil ik helemaal niet trouwen. Ik moet net zo weinig van kinderen hebben als jij.’

‘Een man hoeft niet van kinderen te houden,’ zei hij, ‘hij hoeft alleen maar voor hen te doen wat hij kan. Dat geldt echter niet voor een vrouw.’

‘Dan ben ik misschien geen echte vrouw,’ zei ze.

‘Wat bedoel je in vredesnaam?’ zei hij. ‘Wat zijn we een vreemd span!’

Zijn stem klonk op de een of andere manier afgeknepen, maar aan de andere kant spraken

veel mannen met zijn sociale achtergrond zo, alsof al hun verklaringen door een soort filter gingen voor ze werden vrijgegeven. Jonkheer Anthony Robin, een tweede zoon, was een lange man met een bol voorhoofd en schrikbarend blauwe ogen. Hij had de autoritaire en vriendelijk gebogen houding van een asportieve oud-leerling van Eton, maar was, zoals Diana al lang geleden had geconcludeerd, niet per se vriendelijk. Ze vermoedde dat hij haar niet louter om altruïstische redenen had uitgenodigd voor dit uitstapje – hoezeer ze er ook van genoot –, maar ten behoeve van een sluw eigen plan. Ze had gelijk.

‘Gezien je vooruitzichten,’ vervolgde hij, ‘zit er niets anders voor je op dan in je eigen onderhoud te voorzien. Je kunt voor mij werken als mijn huishoudster.’

Hij werd lyrisch. Hij had zojuist een nieuw pand gehuurd van waaruit hij *The Modern Idler* kon leiden. Voortaan zou het blad maandelijks verschijnen. Hij had een alleraardigst huisje in Fleet Street gevonden, dat recht uitkeek op de Law Courts met Chancery Lane erachter. Het was een gebied waar journalisten in en uit liepen en waar schrijvers hun clubs hadden.

Het had scheve muren en hellende vloeren, en 's nachts hoorde je de doodskloppertjes erop los tikken, maar het kernhout van de oude eiken balken was zo hard, was hem verzekerd, dat al hun geknaag vergeefs was. Misschien een eigenaardige plek voor een woning, maar een uitstekende plek voor de hoofdredacteur van een politiek en literair tijdschrift.

‘O Anthony, ik begrijp het,’ zei ze. ‘Je wilt dat ik bij je intrek en al het werk doe? Muren saus, vloeren schuur, lampen repareer, meubels koop, waarschijnlijk zelfs een tuin aanleg waarin je koffie kunt drinken terwijl je de manuscripten leest en eierzuchtige, hoopvolle liederen afwijst?’

‘Dat klinkt zalig,’ zei hij.

Als de verbouwing klaar was, zei hij, kon ze zijn secretaresse worden.

‘Je kunt typen, je kunt de opmaak en het plakwerk doen, en je kunt helpen bij het redigeren en de lijsten met abonnees en zo.’

‘O, dank je wel, Roodborstje,’ zei ze. ‘En als je nu eens ging trouwen en zij me niet kon uitstaan en me het huis uit gooide?’

‘Ik ben niet iemand die gaat trouwen,’ zei hij. ‘Dat weet je. Ik leef voor de letteren. Ik ben een versierder. Ik geloof in de levenskracht en

bij tijd en wijle een wolkje opium, een snufje cocaine. Maar dat weet je ook. Het is allemaal legaal, komt uit de Fleet Street-apotheek verderop in de straat. Maar ik heb zo mijn hebberlijkheden. Die zul je moeten dulden.'

'Misschien zie ik ze door de vingers,' zei ze, 'als ik eens per maand mijn eigen halve pagina krijg in jouw *Modern Idler*. Niet over mode of recepten, of hoe je een ketel moet poetsen, maar over de politiek.'

'Niet onder je eigen naam,' zei hij. 'Ik wil niet dat je de risee van Londen wordt.'

'Mevrouw Humphrey Ward publiceert onder haar eigen naam,' protesteerde Diana.

'Maar zij is getrouwd. Jij zou een juffer zonder hersenen of ervaring zijn. Misschien moet je een mariage de raison aangaan.'

Diana trok haar wenkbrauwen op, en Anthony Robin zei dat ze tot Waterloo Station had om na te denken over de voordelen om onder zijn vleugels te leven. Anders zou hij nieuwe plannen maken. Ze waren bij Basingstoke, dus ze had ongeveer een uur.

Ze zwegen. Diana nam honing op haar toast. Anthony nam marmelade. Hij sloeg *The Times* open, terwijl zij uit het raam staarde naar groene velden en groeiende tarwe. Ineens slaakte

Anthony zo'n geërgerde kreet dat ze er gewoon van schrok.

'Briljante mecanicien, ammehoela,' zei hij. 'Een stuntelende jonge hond. Op Eton was hij mijn knechtje. Wat jankte hij als ik hem sloeg, de kruipende kleine imbeciel. Kon niets beginnen met een blik schoensmeer.'

Arthur Hedleigh had het nieuwe model van zijn toerauto, de Jehu iii, ingeschreven voor de Isle of Man-race in september en werd volgens *The Times* beschouwd als de nieuwe hoop van de Britse automobieliindustrie. Anthony leek door het stuk behoorlijk uit zijn doen te zijn. Toen ze naar de reden vroeg, zei hij dat Dilberne een vuile schoft was, een omhooggevallen proleet, iemand met een zilveren lepel in zijn mond, een moederskindje, een verwijfde fat, een schurk en geen heer – iemand die met stilzwijgende instemming van zijn vader, de graaf, hem, Anthony, eens vijftig pond afhandig had gemaakt en een poging had gedaan hem in de problemen te brengen met de wet. Zwijnen, de hele familie.

'O Anthony, ik ken zijn zuster Rosina vrij goed,' zei Diana zachtmoedig. 'Ze is naar Australië gegaan en ik mis haar nog steeds.'

‘Die zuster mag je houden,’ zei Anthony. ‘Aangezien zij hersenen in haar hoofd heeft, is ze in elk geval naar de andere kant van de wereld gegaan. Maar die broer... vervloek ik. Hij is getrouwd met een magere kleine paapse erfgename uit Chicago – geen maagd. Voor mijn part valt hij in een vat met zijn eigen motorolie en stikt hij, en sleept hij haar met zich mee.’

‘O Anthony,’ protesteerde ze, ‘mensen kunnen van elkaar houden.’ Zijn felheid overdonderde haar. Ze schonk nog een kop koffie uit de grote zilveren pot voor hem in zonder een servet te gebruiken, omdat ze vergat hoe heet een oor van pleetzilver kan worden. Iets wat eerder te maken had, dacht ze, met de specifieke warmte van het nikkel dan van het koper in zilverpleet. Zuiver zilver, het echte spul, werd natuurlijk langzaam warm. Diana had aan Oxford scheikunde gestudeerd, evenals ethnografie. Ze had niet kunnen afstuderen, want dat konden vrouwen niet. Daar maakte ze zich niet druk om – was het in de wereld ooit eerlijk toegegaan? Anthony ergerde zich daarentegen aan onrecht. Arthur Hedleigh irriteerde hem omdat hij met zijn foto in de krant stond en uiteindelijk graaf zou worden, hoewel hij, An-